

Lumina Sărbătorii

On. Red. «Asociațiunea»

Loco (str. Șaguna 6)

Foaie săptămânală pentru popor

ANUNȚURI

se primesc la administrația din strada Mitropoliei 45.

PREȚUL ANUNȚELOR:

Un șir mărunț 3 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

PREȚUL ABONAMENTULUI:

Pe un an Lei 55—
 Pe o jumătate de an 30—
 Pentru străinătate 100—
 Pentru America pe un an dolari 2—

Un număr 1 Leu.

REDACȚIA și ADMINISTRAȚIA:

Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45.

Redactor: Preotul Iosif Trifa.

56 de mii.

Nu de bani e vorba, ci de altceva. Un profesor dela universitatea din Cluj îmi spunea mai zilele trecute că în cele 82 de licee din țară avem 56 mii de elevi. Hăhă, lucrul acesta e de laudă și e semnul cel bun că oamenii noștri încep a prețui școala, dându-și seama despre vorba cea veche: «ai carte, ai parte». Dar în lucrul acesta este și o parte rea. Par'că s'a prea îmbulzit tinerimea noastră în licee (adeacă în acel fel de școli din cari iese domnetul nostru: slujbașii, advocații, judecătorii) și prea mult au lăsat meseriile, negoțul, industria. Și doară pită mai bună nu-i acum ca meseria. «Meseria-i plug de aur», ziceau bătrânii și iată vremea spune acum că adevărate sunt vorbele bătrânilor. Astăzi meseriașul e mai mare domn decât slujbașul care tremură de frig și rabdă foame cu plătuța lui.

Raul se mărește și cu aceea că apucă străinii meseriile și negoțul din țara noastră. Mulți din foștii slujbași unguri s'au apucat de meserii și negoț și acum fericesc ziua în care a venit România și i a scos din slujbă. Despre un avocat ungur din Orăștie îmi spunea un om că a trebuit să și lase advocatura și și-a deschis o prăvălie de ghete și astăzi e milionar.

Să îmbrățișăm și meseriile, altcum străinii din țara noastră vor ocupa ei meseriile și negoțul, iar noi vom rămânea cu slujbele și slujbașii cari multă vreme vor trăi tot așa cum trăesc astăzi.

Tot Românul să înțeleagă că nu-i nici o rușine să și dea copilul și la meserie după ce a învățat câte 3—4 ani la liceu sau altă școală.

Ieri am întâlnit un preot care își ducea copilul la școala de arte și meserii din Târgul-Murăș (o astfel de școală este și la Viștea de jos). «Mai am 3 copii acasă — îmi zicea preotul — și pe aceia îi fac «domni», dar pe asta îl dau la meserie ca la vreme să aibă cine ajută pe cei 3 «domni». Vorbea în glumă preotul, dar așa glumind spunea adevărul.

De o vreme încoaci, mai ales dela alegeri încoaci, fiecare ținut și orașel ține să și aibă liceul lui. Asta nu i rău, că aduce mare ușurare părinților. Dar să nu uităm că pe lângă atâtea licee, ne trebuiesc și școli de meserii, ne trebuiesc mai multe școli de meserii.

P. Trifa.

Cu desagii plini de cărți...

s'a abătut mai zilele trecute un Român de-al nostru aici pe la redacția noastră. Venise dela țară în ceva afaceri și odată cu aceste afaceri i-se încredințase și însărcinarea să cumpere cărți pentru banii ce rămăseseră ca câștig după o petrecere din sat. «Iată ce frumos lucru când oamenii cumpără cărți» — mi-am zis eu, dar pe cât de mult m'am bucurat la început pe atâta m'am întristat pe urmă când am văzut ce fel de cărți cumpărase omul. Cele mai multe din cărți erau cumpărate după titula sau după chipurile de pe copertă. Am făcut socoata că din toată grămada cărților abia o parte se potriviva cu înțelesul poporului și abia 15—20 se potriviau și cu înțelesul și cu folosul pentru popor. Pe celelalte trei părți, oamenii tot așa de mult le vor înțelege și tot atât de mare folos vor avea din cetitul lor ca și acei cari cetesc «foaia» așa numită «a poporului» de aici din Sibiu.

Asta nu e bine pentru că și la cumpăraturile de cărți trebuie un meșteșug deosebit ca la orice lucru. Nu oricine poate cumpăra din târg vacă bună de lapte, ci numai cel care se pricepe la treaba asta. Așa-i și cu cărțile. Și vina acestui lucru nu o poartă plu-

garii, ci o purtăm noi cărturarii că nu arătăm poporului anumit ce cărți se potrivesc pentru înțelegerea și folosul lui. Sașii ne-au întrecut și în această afacere. De câțiva ani ei au înfiintat o societate (numită «Kulturamt») care între altele se îngrijește anumit pentru câștigarea de cărți potrivite pentru popor. Așa trebuie să facem și noi.

Aici la Sibiu avem «Asociația» noastră și preoțiimea încă își are un fel de Asociație a ei și amândouă aceste societăți stăruiesc pentru deșteptarea și luminarea poporului. Mână în mână, aceste societăți ar trebui să strângă cărți bune pentru casele culturale și bibliotecile ce se deschid acum în toate părțile. Ministrul școalelor încă ar trebui să ajute acest lucru cu cărți și bani. Ar fi de dorit să se facă acest lucru cât mai curând.

Și până atunci «Lumina Satelor» va sta cu drag în ajutorul celor cari vin pe la Sibiu după cărți sau ne scriu în această afacere ca să nu și dea oamenii banii pe ce nu-i bun.

După puțină vreme vom deschide la gazetă și un răvaș care să facă cunoscute poporului cărțile cele scrise pe înțelesul și folosul lui. I. T.

Prefectul județului Hunedoara pentru ziua Domnului.

Încă din Noemvrie, prefectul județului Hunedoara, Dr. George Dubleş, a dat ordin să se respecte în tot județul legea făcută de Dumnezeu și de oameni, care spune că Dumineca este zi sfântă de odihnă și de rugăciune și în această zi trebuie să înceteze orice fel de lucru și târgueli.

«Am văzut — zice prefectul Dubleş în ordinul său — că oamenii noștri, plugarii și cărturarii deopotrivă, tocmai în vremea slujbelor dela biseră se cercetează crâjmele și alte localuri și strânsuri din cari numai cu folos și înălțare sufletească nu ies (ci cu stricăciune destulă!). Și iarăși am văzut pe alții cum tocmai Dumineca năvălesc prin cântălăriile satelor să și isprăvească afacerile... «Prin asta suferă și țara, pentru că refacerea și tăria țării noastre trebuie să se razime și să se clădească pe purtările cele bune și creștinești cari trebuiesc îndreptate dacă s'au stricat»...

Pătruns de cerința și dorul acestei îndreptări, înțeleptul prefect al județului Hunedoara a dat ordin să se respecte sub pedeapsă aspră așa numitul «repaus du-

minical», adică să înceteze orice fel de lucru și să fie odihnă deplină în ziua Domnului pentru că oamenii să poată cerceta biserica și să și poată vedea de grijile cele sufletești. Pentru repausul duminecal este încă din vremea ungarilor o lege anumită (198/1884 Kgy §. 5) și cu această lege a ajutat prefectul paza poruncilor lui Dumnezeu în județul său. Această lege închide și crâjmele în Dumineci și sărbători, așa că nu mai trebuie ordin și lege deosebită pentru închisul crâjmelor. E și firesc să fie așa, pentru că da și legea odihnei de Dumineca închide bolta boltașului, dacă pune jos ciocanul ferarului, dacă oprește în brazdă plugul plugarului, dacă pune jos peana scriitorului, apoi cum s'ar putea că numai crâjmarul să scape de această lege ca să vândă mai departe rachiu (și betșug) oamenilor... În ziua de Crăciun și de Paști.

Ar fi de dorit ca această lege cu repausul duminecal să fie asprită și pusă în aplicare de toți prefectii județelor noastre. Chiar și comitetele noastre comunale în puterea acestei legi ar putea să pună lăcat pe ușa crâjmelor în Dumineci și sărbători.

Evangelhia de Duminecă: a fiului rătăcit.

din argații tăi». Și evangelhia ne spune că tatăl l-a primit cu iertare, ba încă și ospăț de bucurie a făcut pentru fiul ce «perdut era și s'a aflat, mort era și a înviat». (Luca cap. 15, vers 11—32).

Tălcuirea acestei evanghelii este aceasta: Tatăl din evanghelie este Dumnezeu, iar fiul suntem noi. Evangelhia pune înaintea noastră această asemănare (pildă) ca pe o oglindă în care uitându-ne să ne vedem pe noi și purtările noastre. Că și noi în chipul și asemănarea fiului rătăcit din evanghelie de multeori risipim averea și darurile sufletești ce le avem dela Tatăl ceresc (sănătatea, mintea, priceperea) și apucăm pe căile cele rele. Pilda fiului rătăcit din evanghelie îmi arată mie și ție cetitorule calea întoarcerii noastre către Dumnezeu. Vino dar să ne uităm pe ce cale s'a întors fiul cel rătăcit înapoi la tatăl său.

Prin 4 stări a trecut răcirea și mântuirea fiului pierdut. 1. Întâia dată îl vedem alergând înainte pe calea păcatelor și a peirii. 2. A doua oară îl vedem că deodată se oprește în loc din calea rătăcirii. «Și viindu-și în fire — zice evangelhia — și-a adus aminte de casa tatălui său». Vezi, dragă cetitorule, acesta a fost începutul mântuirii fiului rătăcit: s'a oprit în loc cu părere de rău. Acesta este și începutul mântuirii tale: să te oprești în loc, să-ți dai seamă de starea ta sufletească, să-ți faci socoata cu sufletul tău, să ascuți glasul sufletului tău care-ți șoptește că și tu ai ajuns în țara păcatului. 3. A treia oară ne spune evangelhia că fiul rătăcit după ce s'a oprit în loc a luat hotărâre să se întorcă înapoi zicând: «scula-mă-voiu și mă voiu duce la tatăl meu». Mari schimbări și frământări sufletești trebuie că l-au făcut pe fiul din evanghelie să rostească aceste vorbe. Evangelhia nu ne spune, dar trebuie că fiul din evanghelie a plâns cu amar rostind aceste vorbe. Aceste lacrimi ale părerii de rău pentru păcate ne trebuie și nouă să ne putem mântui.

Dar atâta încă nu-i destul, ci după lacrimile părerii noastre de rău, trebuie să urmeze și ieșirea noastră din rău și păcate.

Cei 3 perduți și aflați:

— Oaia, drahma și fiul. —

Despre 3 feluri de pierduți și aflați ne istorisesc evangheliile. Evangelhia de Duminecă ne spune despre un fiu ce a fost rătăcit și s'a întors, o altă evanghelie (Luca 15, 8) ne spune despre drahma (Leul, banul) pe care o perduse femeia și mătura toată casa să o afie, și iarăși o altă evanghelie (Luca 15, 4) ne spune despre oaia cea pierdută pe care păstorul o caută până ce o află și puindu-o pe umerii săi o duce înapoi la turmă.

Așa suntem și noi cetitorule: în multe feluri rătăciți și perduți. Ca și oaia pierdută, poate și tu te-ai rătăcit prin pustia păcatelor,

Evangelhia de Duminecă ne spune că un tată avea doi feciori. Cel mai tânăr și-a luat partea sa de avere și a cheltuit-o în petreceri și păcate. Dar după ce și-a risipit averea a ajuns la rău, la lipsă și foame. A ajuns în o țară străină unde grija de porci și «doria să se sature cu rădăcinile ce le scoteau porcii». Stând lângă porci, gol, flămând și zdrențos, fiul rătăcit și-a adus aminte de casa tatălui său plină de belșug și a zis: «scula-mă-voiu de aici și mă voiu duce la tatăl meu și voiu zice: «Tată, greșit-am la cer și înaintea ta și numai sunt vrednic să mă numesc fiul tău; primește-mă ca pe unul

Fiul cel pierdut n'a plecat înapoi către casă cu glăja în mână, nici cu cărțile de joc în buzunar și nici cu femeile stricate după el, ci s'a lăpădat mai întâi de ele și apoi a plecat pe calea întoarcerii. Așa trebuie să fie și întoarcerea noastră, cu lăpădare de păcate, altcum înzadar plângem sub patrafir și făgăduim îndreptare, dar din țara păcatului nu mai plecăm.

A patra oară evangelhia ne spune că tatăl l-a primit pe fiul pierdut cu ospăț și bucurie. Asta înseamnă că și Dumnezeu va primi îndreptarea noastră ca un Tată bun și iertător. Și pe lângă aceste încă ceva de foarte mare preț să învățăm din pilda fiului rătăcit. Când s'a oprit fiul cel rătăcit din calea cea rea pe care alerga înainte? S'a oprit atunci când a ajuns la rău, la lipsă și foame. Năcazul, foamea și răul au scos din gura fiului rătăcit vorbele: «scula-mă-voiu și mă voiu duce la tatăl meu». Așa și în calea rătăcirilor noastre, Dumnezeu scoate năcazuri, lipsuri și dureri ca să ne oprească în loc din căile cele ce le am apucat și să apucăm pe cele bune ce le-am lăsat. Și năcazurile din vremurile noastre sunt chemarea Domnului să ne oprim în loc și să ne întorcem dela căile cele rele. Dar noi parcă nu vrem să ascultăm chemarea Tatălui ceresc. Lumea de azi e plină mai mult ca oricând de fii rătăciți și nepăsători și de aceea nu mai putem scăpa din năcazuri și greutăți.

Creștinilor! Pe fiul cel întors, tatăl său l-a văzut sosind acasă ostent, slab, zdrențos și văzându-l așa i-s'a făcut milă de el, i-a ertat greșala și l-a sărutat cu dor. Așa și pe noi, de vom păși păcatele și vom pleca către Tatăl ceresc și poruncile Lui, El ne va vedea ostentiți și chinuți de multele greutăți și frământări și văzându ne așa, i-se va face milă de noi, ne va ierta și ne va șterge durerea din suflet și lacrimile din ochi.

I. Tălcuitor.

„Că tare s'au stricat popoarele“.

— Din scrisorile abonaților noștri. —

«Noi de aici dela graniță îți poftim Domnule părinte Trifa mulți ani fericiți să te trăiască Dumnezeu ca să ne mai poți vesti cuvântul și predica din sfânta Evangelhie, că noi tare te iubim, că după războiul cel mare, dumneata ești cel dintâi Apostol, care ne vestești întoarcerea către bunul Dumnezeu că tare s'au stricat popoarele și s'au lăsat de poruncile lui. Ar fi bine ca toți redactorii să-ți urmeze dumnitale, nu cu politici care ar putea să ajungă mai mare slujbă și politică ci să-le fie milă la cârmuitori de țară, că mulți sunt orfani și care are 7—8 prunci, și nu-i poate susține cu scumpetea asta mare, ce ne-au ajuns. Te rugăm să-le dai pilde că nu avem alt om ca pe dumneata, așa credincios către bunul Dumnezeu, care vrei binele popoarelor. Tot le-ai zis oamenilor ca să închidă birturile în Dumineci și sărbători, și ar fi tare bine să asculte învățăturile dumnitale, că pe tot locul mai mult iubesc birturile și minciunile decât cuvântul lui Dumnezeu, și dacă s'ar închide atunci mai mulți s'ar întoarce către biserică, sărut mâna».

Otlaca, la 30 Decemvrie 1923.

Stefan Rusu,
econom.

Publicăm această scrisoare ca pe un semn de bucurie că iată sunt și ogoare sufletești cari primesc cu drag sămânța cuvântului și a dumnezeieștilor învățături pe cari le samănă cu trudă și muncă această gazetă.

Dar pe de altă parte, publicăm această scrisoare și ca cel mai potrivit răspuns la batjocurile ce le aduce o gazetă de aici din Sibiu («Foaia Poporului») redactorului gazetei noastre. Părintele I. Trifa poate fi mulțumit căci iată nu trebuie să se mai apere: îl apără cetitorii săi, pentru luminarea și deșteptarea cărora muncește atât de mult.

Acul doftorului.

Când doftorul află pe cineva greu bolnav și amețit de boală, ia un ac și cu el împunge pe cel bolnav. De simțește bolnavul împunsătura și se mișcă, atunci mai este nădejde de scăpare și tămăduire, dar de nu simțește bolnavul nimic, atunci e pierdută orice nădejde.

Așa sunt, dragă cetitorule, și suferințele, năcazurile ce ni-le trimite doftorul nostru cel sufletesc, Tatăl ceresc. De simțești acul muștrărilor și suferințelor, atunci tu poți fi tămăduit și mântuit, dar dacă nu le mai simțești, atunci tu ești pierdut. Fiul cel rătăcit din evanghelie a simțit muștrarea și de aceea bolnav a fost și s'a tămăduit, «mort a fost și a înviat».

Sprrijitorii gazetei „Lumina Satelor“.

Amintim mai departe pe acei din sprrijitorii muncii noastre, cari ne ajută prin câștigarea de abonamente.

Pe lângă cei amintiți în numerii trecuți, ne-au mai câștigat abonamente următorii preoți:

Grigoriu Suci	din Șaroș	45 abon.
George Vasu	„ Voila	35 „
Ioan Morariu	„ Bogatul-român	14 „
Pantilimon Nastea	„ Perșani	12 „
Ambrosiu Suci	„ Agârbiciu	12 „
Ioan Radu	„ Alma	13 „
Matei Nicoară	„ Rucăr	13 „
Georgiu Medrea	„ Ruși	12 „

(Urmează).

Cetiri și tâlcuiri din Biblie.

„Mergi înapoia mea satano!”

(Luca cap 4 vers 8).

Chipul de mai sus arată ispitirea cu care a ieșit diavolul în calea Mântuitorului. După ce s'a botezat în Iordan, Isus s'a retras în pustie unde a petrecut 40 de zile în post și rugăciuni. Când s'au împlinit aceste zile, diavolul s'a apropiat de Isus și de pe un munte înalt «i-a arătat lui toate împărățiile lumii într'o clipeală de vreme» și i a zis: «Iată toate aceste ale mele sunt, ca să le dau ori cărui voiesc. Și tu, de te vei închina înaltea mea, vor fi toate ale tale». «Și răspunzând Isus, au zis lui: Mergi înapoia mea satano, că scris este: Domnului Dumnezeuului tău să te închini și lui să slujești».

Ispitirea lui Isus din evenghelie este plină de învățătură și pentru noi. Și în calea noastră iese diavolul cu ispitele lui. În sute de feluri și chipuri cearcă diavolul să se apropie cu ispitele sale de noi. Uneori diavolul iese în drumul nostru și ne șoptește: «bagă-te omule coala în crăjmă un pic, numai un pic, că tot atâta-i de lumea asta și dacă-l ascuți și intri, apoi grija lui mai departe ce să facă. Alteori se apropie satana cu ispița poftelor rele de ușa sufletului nostru și ciocăne la ușa și cere numai un pic să l lăsăm să intre, și dacă i-am deschis ușa, pofta năvălește și umple casa gândurilor noastre și apoi pofta se încălzește, se aprinde ne orbește și ne duce ca pe niște dobitoace la fel de fel de păcate urâte.

De foarte multe ori, diavolul se apropie de noi ca și de Adam și Eva cu vorbele: «Gustă omule, gustă numai odată din plăcerea asta și asta și vezi numai

cātu-i de bună»... și dacă ai gustat, diavolul te-a biruit.

Pe Isus, diavolul îl ispitesc și îl îmbia cu toată lumea și bogățiile ei. Așa face dracul și azi. «A mea este lumea, cu toate măririle ei, cu toate plăcerile și poftele ei — zice și astăzi satana — și ție omule îți dau plăcerea asta și asta, mărirea asta și asta, bogăția asta și asta, numai să te închini mie și să mi slujești mie. (Și durere se află destui cari intră în slujba satanei).

Cum să ne apărăm noi de ispitele Satanei? Cea mai bună apărare este Mântuitorul Hristos, care a biruit pe Satana și puterea lui.

Dacă-l ai pe Hristos și învățăturile Lui în inima ta, în casa ta, în traiul tău, în toate purtările și căile tale, atunci Satana nu se poate apropia de tine. *Să nu te duci nicăeri unde nu poți duce cu tine și pe Hristos și să nu te bagi nicăeri unde Hristos nu poate intra cu tine* pentru că atunci își află Satana prilej să pună ghiara pe tine când te-ai depărtat de Hristos. Lăsa-l pe Mântuitorul Hristos să se facă Stăpân și stăpânitor, Domn și poruncitor în casa sufletului tău și atunci Satana cu ispitele lui nu se va putea apropia de tine.

Cetitorule! Nu arunca chipul acesta după ce ai cetit gazeta, ci îl pune pe perețele casei tale ca să-l vezi în fiecare zi că de multeori într'un an va cerca Satana să se apropie și de tine cu ispitele și amăgirile lui. Tu însă privește neîncetat la Hristos și îi răspunde cu Hristos: «Mergi înapoia mea satano»!! *I. T.*

Cum se apăra un om împotriva ispitelor.

Un creștin se apăra împotriva ispitelor așa că de câte-ori îl simțea pe satana apropiindu-se de el cu atare ispiță, zicea: «ce, ai venit Satano să mă ispitesți și să mă chinuiești cu gândurile tale cele urâte și rele? Dar iaca tu m'ai chinuit numai o minută... și se pune omul în genunchi și se ruga pentru sufletul său, pentru biruința evangheliei lui Hristos și înfrângerea nevăzușilor vrăjmași. La asta dracul se înțelege nu se aștepta și trebuia să fugă rușinat și bătut.

Fă și tu creștine așa. De câteori simțezi că diavolul vrea să se apropie de tine cu ispitele sale, alungă-l cu rugăciunea.

„În pustiri șade Satana”...

«Bunul Dumnezeu l'a închis pe Satana ca pe un hoț și tâlhar în loc pustiu și neumblat. Acest pustiu și loc de ședere a diavolului nimica alta nu este decât păcatul. Dacă nu ne-ar vedea călătorind prin pustiiul păcatelor, diavolul nu s'ar cuteza apropia de noi, căci nu vine diavolul și păcatul la noi, ci noi ne ducem la el»...

Așa grăește sfântul Ioan Gură de aur și tu cetitorule după ce vei ceti aceste rânduri, nu trece cu grabă peste ele, ci te oprește puțin în loc și te cercetează nu cumva și tu călătorești prin locurile de ședere al diavolului: prin pustiriile păcatelor? De cumva și tu ești pe acolo, întorcete de grabă și fugi din hotarale și pustiiul păcatelor ca să scapi de «Infricoșatul diavol care umblă răcnind ca un leu și caută pe cine să înghită». (I Petru 5, 8).

Povestea unui om

— ce a păcălit pe dracul. —

Un plugar sărac își ara odată ogorul său. Un drac îl zări și se apropie de el.

— Acest ogor este al meu, ti zise el. Eu nu te las să-l sameni, decât cu condiția să împarți cu mine rodul.

Plugarul ce era să facă? Primi.

— Eu voi lua ceea ce va eși pe pământ, zise dracul, și tu vei lua ceea ce va rămânea sub pământ.

— Ne-am înțeles, răspuse țăranul.

Plugarul semănă atunci sfeclă. Și când diavolul veni, se apucă să taie frunzele care nu prețuiău nimic. Plugarul smulgea sfecelele cari se găseau sub pământ.

— Mai păcălit ti zise dracul. Dar n'ai să mă mai înșeli. La anul vreau să am ceea ce va rămânea sub pământ.

— Bine; zice plugarul.

Anul următor plugarul semănă grâu și îl grăpă. Grăul răsări, spicele crescură și îngălbeniră. Atunci iar veni dracul.

— Seceră, zise el, plugarului.

Acesta luă coasa, cosi grăul și îl legă în snopuri. Nu lăsă dracului decât miriștea.

Dracul văzându-se încă odată păcălit, fugi rușinat iar plugarul nu l-a mai întâlnit de atunci.

Acum, iubite cetitorule, aceasta-i o poveste, dar în această poveste este pus și un mare adevăr. Și anume adevărul este acela că de omul ce muncește, nu se poate apropia satana cu ispitele și amăgirile lui. Lenea este ogorul dracului și în acest ogor se prinde de minune sămânța ispitelor, dar pe urma plugului și a muncii satana nare ce căuta că totdeauna iese rușinat și păcălit. Cetitorule! Nu-ți fie rușine de muncă și lucru căci ele îți ajută sănătatea ta trupască și sufletească pecând lenea și trândăvia și le strică.

O carte ce batjocorește

— altarul și sfânta Liturgie. —

În anul trecut a ieșit de sub tipar o carte intitulată: «Hristos și morale sau comedii din altare». E scrisă de un domn cu numele *Petru Bratu* din Rășinari (fratele redactorului N. Bratu dela «Foaia Poporului»). De cându-s n'am cetit ca cineva să fi scris cu atâta ură și batjocură împotriva bisericilor lui Hristos ca acest domn. Ascultați numai câteva rânduri din această carte:

La pagina 181 autorul scrie așa: «În Liturgie nu se aduce jertfă lui Dumnezeu, sau lui Hristos, ci Satanei pentru că Satana a iscodit Liturgia» (pfui! ucigăte toaca drace și pe cine te laudă!) «Liturgia dela altar — scrie într'alt loc hulitorul (pag. 184) — nu e altceva decât una din fiicele cele mai scumpe ale Satanei în care mai curând e de față diavolul decât Hristos sau ingerii». «Ori unde se află un altar, alătura de el Satana își are capela lui» (fă-ți cruce cetitorule!).

Și acum înainte de a scrie mai departe, îngăduiți-mă cetitorilor să mă scol puțin dela masă să-mi spal mâinile și să cer iertare Mântuitorului meu Hristos pentru că am pus aceste spurcăcinni pe hârtia cea albă și curată. — Eu îngădui ca cineva să nu fie de credința mea, dar când cineva batjocorește în chipul acesta credința mea și a milioanele de creștini cari cred în altar și Liturgie, asta tot îi prea mult.

Și încă ceva: Hulitorul dela Rășinari este fratele redactorului dela foaia așa numită a «poporului» de aici din Sibiu. Și cine a cetit cu băgare de seamă «Foaia Poporului» a putut vedea că sângele de frate nu se face apă. De o vreme încoace, «Foaia Poporului» nu mai slăbește cu hulele și batjocurile la adresa bisericii noastre și păstorilor ei (în numărul din urmă spre pildă îndeamnă pe oameni să nu mai intre în biserică «să dea prescură popilor»). Pe semne dl Bratu dela gazetă ajută mai departe munca fratelui său dela Rășinari.

Parola dela «Foaia Poporului» este: batevoinu păstorul ca să se risipească turma». Preoțimea noastră și toți oamenii noștri de bine au cuvântul și răspunsul la această parolă!!

